

JOHN GRISHAM

HET TESTAMENT

AL MEER DAN 20 JAAR DE SUCCESVOLSTE
THRILLERSCHRIJVER TER WERELD

Over het boek

Troy Phelan is een oude, excentrieke man, wiens vermogen wordt geschat op elf miljard dollar. Hij heeft niet lang meer te leven, want in zijn hoofd zit een kwaadaardige tumor. Vol ongeduld wachten zijn erfgenamen – in gezelschap van hun gretige advocaten – op zijn dood en op het voorlezen van zijn testament, dat van hen allen multimiljonairs zal maken.

Troy verafschuwt hen, stuk voor stuk. Hij heeft een hekel aan zijn drie ex-vrouwen en een zo mogelijk nog grotere afkeer van zijn zes kinderen, die geen van allen een knip voor de neus waard zijn. Daarom heeft hij een duivels plan bedacht.

Maar om dit plan te doen slagen zal advocaat Nate O'Riley een haast onmogelijke opdracht moeten vervullen. Hij zal diep in de immense jungle in het hart van Zuid-Amerika moeten doordringen, op zoek naar een vrouw die niet gevonden wil worden...

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

Van dezelfde auteur

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

Het testament

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Testament

© 1999 by John Grisham

Vertaling

Hugo en Nienke Kuipers

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7420 1

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Het is de laatste dag, zelfs het laatste uur. Ik ben een oude man, eenzaam en onbemind, ziek, pijn lijdend, moe van het leven. Ik ben klaar voor het hiernamaals; dat moet wel beter zijn dan dit. Het hoge glazen gebouw waarin ik me bevind, is mijn eigendom, evenals zevenennegentig procent van de onderneming die beneden me in dit gebouw is gevestigd. Ik bezit ongeveer een kilometer eromheen in drie richtingen, en de tweeduizend mensen die hier werken en de andere twintigduizend die hier niet werken, en de ondergrondse pijpleiding die gas van mijn velden in Texas naar dit gebouw brengt, en de hoogspanningslijnen die de elektriciteit leveren, en ik huur de satelliet die onzichtbaar kilometers boven ons hangt en waardoor ik ooit bevelen blafte naar mijn imperium, dat zich tot in alle hoeken van de wereld uitstrekt. Mijn vermogen gaat de elf miljard dollar te boven. Ik heb zilver in Nevada en koper in Montana en koffie in Kenia en steenkool in Angola en rubber in Maleisië en aardgas in Texas en ruwe olie in Indonesië en staal in China. Mijn onderneming bezit ondernemingen die elektriciteit produceren en computers maken en dammen bouwen en pocketboeken drukken en signalen naar mijn satelliet zenden. Ik heb dochterbedrijven met divisies in meer landen dan je op de kaart kunt vinden.

Ooit bezat ik al het bijbehorende speelgoed: de jachten en jets en blondines, de huizen in Europa, haciënda's in Argentinië, een eiland in de Stille Oceaan, volbloedpaarden, zelfs een hockeyteam. Maar ik ben nu te oud voor speelgoed.

Het geld is de oorzaak van mijn ellende.

Ik heb drie gezinnen gehad, drie ex-vrouwen die me zeven kinderen schonken, van wie zes nog in leven zijn en die hun best doen om mij het leven zuur te maken. Voorzover ik weet, was ik de vader van alle zeven, en ik heb een van hen begraven. Eigenlijk moet ik zeggen dat zijn moeder hem heeft begraven. Ik was het land uit.

Ik ben vervreemd van al mijn vrouwen en al mijn kinderen. Ze komen hier vandaag bij elkaar omdat ik stervende ben en het tijd wordt om het geld te verdelen.

Ik heb lang naar deze dag toe geleefd. Mijn gebouw heeft veertien verdiepingen, allemaal lang en breed, met een beschutte binnenplaats aan de achterkant waar ik ooit lunchte in de zon. Ik woon en werk op de bovenste verdieping, elfhonderd vierkante meter rijkdom die in de ogen van velen buitensporig zou zijn maar waar ik helemaal geen moeite mee heb. Met zweet en slimheid en geluk heb ik elke cent van mijn fortuin vergaard, en dus is het mijn goed recht om het uit te geven. Het is ook mijn recht om te bepalen aan wie ik het geef, maar ze zitten me op de huid. Waarom kan het mij iets schelen wie het geld krijgt? Ik heb met dat geld alles gedaan wat denkbaar is. Nu ik hier in mijn eentje in mijn rolstoel zit te wachten, kan ik niets bedenken wat ik zou willen kopen of zien, geen enkele plaats waar ik heen zou willen gaan, geen enkel avontuur dat ik zou willen beleven.

Ik heb het allemaal gedaan en ik ben erg moe.

Het kan me niet schelen wie het geld krijgt. Maar het kan me wel erg veel schelen wie het niet krijgt.

Elke vierkante meter van dit gebouw is door mij ontworpen. Ik weet dan ook precies waar ik iedereen voor deze kleine ceremonie moet neerzetten. Ze zijn hier nu allemaal, ze wachten al uren, maar dat vinden ze niet erg. Voor wat ik straks ga doen zouden ze zelfs naakt in een sneeuwstorm willen wachten.

Het eerste gezin bestaat uit Lillian en haar gebroed, vier van mijn telgen, geboren uit een vrouw die zich bijna nooit door mij liet aanraken. We trouwden jong – ik was vierentwintig en zij was achttien – en dus is Lillian nu ook oud. Ik heb haar in geen jaren gezien en ik zal haar vandaag ook niet zien. Ze speelt vast nog de rol van de verdrietige, in de steek gelaten en toch plichtsgetrouwe eerste echtgenote, ingeruild voor een jonger exemplaar. Ze is nooit hertrouwd en ik meen wel zeker te weten dat ze de afgelopen vijftig jaar geen seks meer heeft gehad. Ik weet niet eens meer hoe we ons hebben voortgeplant.

Haar oudste is nu zevenenveertig, Troy junior, een waardeloze idioot die de vloek van mijn naam draagt. Als jongen kreeg hij

de bijnaam TJ, en die hoort hij nog steeds liever dan Troy. Van de zes kinderen die hier vandaag bijeen zijn, is TJ de domste, al scheelt het niet veel. Hij werd op zijn negentiende van school gestuurd omdat hij drugs verkocht.

Net als de rest kreeg TJ vijf miljoen dollar op zijn eenentwintigste verjaardag. En net als de rest liet hij het als water door zijn vingers lopen.

Ik kan het niet opbrengen om het miserabele levensverhaal van Lillians kinderen te vertellen. Laat me ermee volstaan dat ze allemaal diep in de schulden zitten en in feite niet in staat zijn tot enige arbeid, met weinig hoop op verandering. Vandaag, de dag waarop ik mijn testament onderteken, is dan ook de belangrijkste dag in hun leven.

Terug naar de ex-vrouwen. Van de frigiditeit van Lillian vluchtte ik naar de hete passie van Janie, een mooi jong ding dat als secretaresse op de afdeling Financiën was gekomen maar snel promotie maakte toen ik besloot dat ik haar nodig had als ik op zakenreis ging. Ik scheidde van Lillian en trouwde met Janie, die tweeëntwintig jaar jonger was dan ik en die vastbesloten was me tevreden te houden. Zo snel als ze kon, kreeg ze twee kinderen en die gebruikte ze als ankers om me bij zich te houden. Rocky, de jongste, is met twee van zijn vrienden bij een ongeluk met een sportwagen omgekomen. Het kostte me zes miljoen dollar om buiten de rechter om tot een schikking te komen.

Ik trouwde met Tira toen ik vierenzestig was. Zij was drieëntwintig en zwanger van mij. Ze kreeg een klein monster dat ze om duistere redenen Ramble noemde. Ramble is nu veertien en hij is al een keer gearresteerd wegens winkeldiefstal en ook een keer wegens het bezit van marihuana. Zijn vette haar plakt aan zijn nek vast en valt tot over zijn schouders, en hij heeft ringen in zijn oren, wenkbrauwen en neus. Het schijnt dat hij naar school gaat als hij daar zin in heeft.

Ramble schaamt zich ervoor dat zijn vader bijna tachtig is, en zijn vader schaamt zich ervoor dat zijn zoon zilveren kraaltjes door zijn tong heeft laten piercen.

En hij verwacht, net als de rest, dat ik hem met een pennenstreek onder dit testament een beter leven bezorg. Hoe groot mijn vermogen ook is, die idioten zullen er in korte tijd doorheen zijn.

Een stervende oude man zou niet moeten haten, maar ik kan het niet helpen. Het is een belabberd stelletje, stuk voor stuk. Hun moeders haten me en dus hebben de kinderen geleerd me ook te haten.

Het zijn gieren die met geklauwde poten, scherpe snavels en hongerige ogen rondcirkelen, duizelend bij de gedachte aan het onbegrensde geld dat ik hun kan nalaten.

Mijn geestelijke gezondheid is een punt van groot belang geworden. Ze denken dat ik een tumor heb omdat ik rare dingen zeg. Op vergaderingen en door de telefoon sla ik onsamenhangende taal uit, en achter mijn rug fluisteren mijn naaste medewerkers elkaar van alles toe.

Ja, het is waar. Het is de tumor.

Twee jaar geleden heb ik ook een testament gemaakt. Toen liet ik alles na aan mijn nieuwste vriendin, die destijds door mijn appartement paradeerde in een maillot met luipaardprint en verder niets, en ja, ik ben nu eenmaal gek op goedgevulde blondjes van tweeëntwintig. Maar later gooide ik haar eruit. Het testament ging de shredder in. Ik had er gewoon genoeg van.

Drie jaar geleden maakte ik ook een testament, gewoon voor de lol, en toen liet ik alles aan meer dan honderd liefdadigheidsinstellingen na. Op een dag schold ik TJ uit en schold hij mij uit en toen vertelde ik hem over dat nieuwe testament. Hij en zijn moeder en zijn broertjes en zusjes huurden een stel corrupte advocaten in en die renden naar de rechtbank om mij voor behandeling en diagnose in een inrichting te laten opnemen. Dat was wel slim van die advocaten, want als ik geestelijk onvolwaardig was bevonden, zou mijn testament nietig zijn geweest.

Maar ik heb zelf ook veel advocaten en ik betaal hun duizend dollar per uur om het rechtsstelsel in mijn voordeel te manipuleren. Ik werd niet opgenomen, al was ik indertijd waarschijnlijk wel een beetje getikt.

En ik heb mijn eigen shredder, eentje die ik voor alle oude testamenten heb gebruikt. Ze zijn allemaal weg, opgevreten door die kleine machine.

Ik draag lange witte gewaden van Thaise zijde, ik scheer mijn hoofd kaal als een monnik en ik eet weinig, zodat mijn lichaam

klein en verschrompeld is. Ze denken dat ik een boeddhist ben, maar in werkelijkheid bestudeerde ik Zarathoestra. Ze weten het verschil niet. Ik kan bijna begrijpen waarom ze denken dat mijn geestelijke vermogens achteruit zijn gegaan.

Lillian en het eerste gezin bevinden zich in de directiekamer op de dertiende verdieping, net onder mij. Het is een grote kamer van marmer en mahoniehout, met weelderige tapijten en een lange ovale tafel in het midden, en in die kamer zitten nu allemaal erg nerveuze mensen. Zoals te verwachten was, zijn er meer advocaten dan familieleden. Lillian heeft een advocaat, en ieder van haar vier kinderen heeft er ook een, behalve TJ, die er drie heeft om te laten zien hoe belangrijk hij is en om er zeker van te zijn dat hij op alle fronten van het juiste advies wordt voorzien. TJ heeft meer juridische problemen dan de meeste terdoodveroordeelden. Aan het ene eind van de tafel is een groot digitaal scherm waarop ze het allemaal kunnen volgen.

TJ's broer is Rex, vierenveertig jaar, mijn tweede zoon, momenteel getrouwd met een stripteasedanseres. Amber heet ze, een arm schepsel zonder hersenen maar met een grote nepboezem. Ik geloof dat ze zijn derde vrouw is. Zijn tweede of derde, maar wie ben ik om daar iets van te zeggen? Ze is hier nu ook, samen met de rest van de huidige echtgenoten en/of partners, op van de zenuwen vanwege de elf miljard die vandaag verdeeld zal worden.

Lillians eerste dochter, mijn oudste, is Libbigail, een kind waarvan ik zielsveel heb gehouden tot ze ging studeren en nooit meer aan me dacht. Later trouwde ze met een Afrikaan en schrapte ik haar naam uit mijn testamenten.

Mary Ross was het laatste kind dat Lillian kreeg. Ze is getrouwd met een dokter die ernaar hunkert om tot de superrijken te behoren, maar ze zitten diep in de schulden.

Janie en het tweede gezin wachten in een kamer op de tiende verdieping. Janie heeft sinds onze scheiding, vele jaren geleden, twee echtgenoten gehad. Ik ben er bijna zeker van dat ze momenteel alleen leeft. Ik neem detectivebureaus in de arm om op de hoogte te blijven, maar zelfs de FBI zou haar wilde seksleven niet kunnen bijhouden. Zoals ik al zei, is haar zoon Rocky omgekomen. Haar dochter Geena is hier nu met haar tweede

man, een stomkop die bedrijfskunde heeft gestudeerd en bedrijfskundig genoeg is om in een jaar of drie zo'n half miljard dollar te verliezen.

En dan is er Ramble. Die zit onderuitgezakt in een stoel op de vijfde verdieping. Hij likt over de gouden ring in zijn lip, betast zijn plakkerige groene haar en scheldt op zijn moeder, die het lef had om hier vandaag met een harige kleine gigolo te komen aanzetten. Ramble verwacht vandaag rijk te worden. Hij verwacht dat hij een fortuin in handen krijgt, gewoon omdat hij door mij verwekt is. En Ramble heeft ook een advocaat, een radicale hippie die Tira op de televisie had gezien en die ze meteen nadat ze met hem naar bed was geweest heeft ingehuurd. Ze wachten nu, samen met de rest.

Ik ken die mensen. Ik hou hen in de gaten.

Snead komt uit het achterste gedeelte van mijn appartement. Hij is nu al bijna dertig jaar mijn huisknecht, een gemoedelijk dik mannetje in een wit jasje, gedwee en nederig, hij loopt altijd iets gebogen alsof hij voor de koning buigt. Snead blijft voor me staan, zijn handen zoals altijd gevouwen op zijn buik, zijn hoofd een beetje schuin, met een onnozele grijns. 'Hoe gaat het met u, meneer?' zegt hij op een kunstmatig zangerig toontje dat hij zich jaren geleden heeft aangeleerd toen we een tijdje in Ierland waren.

Ik zeg niets, want ik heb niet de plicht om te antwoorden en Snead verwacht dat ook niet.

'Koffie, meneer?'

'Lunch.'

Snead knipoogt met beide ogen en buigt nog dieper, en dan waggelt hij de kamer uit, zijn broekspijpen slepen over de vloer. Hij verwacht ook dat hij rijk wordt als ik doodga, en ik denk dat hij de dagen aftelt, net als de rest.

Het probleem van rijk zijn is dat iedereen een beetje van je geld wil hebben. Wat is een miljoen dollar voor iemand met miljarden? Geef me een miljoen, beste kerel, je merkt het verschil toch niet. Geef me een lening, en we vergeten het allebei. Zet mijn naam ergens in je testament; daar is nog wel ruimte voor.

Snead is hartstikke nieuwsgierig en jaren geleden heb ik hem

een keer betrapt toen hij in mijn bureau aan het zoeken was, ik denk naar mijn testament. Hij wil dat ik doodga, want hij verwacht een paar miljoen.

Welk recht heeft hij om iets te verwachten? Ik had hem al jaren geleden moeten ontslaan.

Zijn naam staat niet in mijn nieuwe testament.

Hij zet een dienblad voor me neer met een ongeopend busje Ritz-crackers, een potje honing met de plastic verzegeling nog om het deksel heen, en een blikje Fresca van driehonderd gram op kamertemperatuur erop. Er hoeft maar iets aan te ontbreken en Snead wordt op staande voet ontslagen.

Ik stuur hem weg en doop de crackers in de honing. De laatste maaltijd.

Ik zit door de ruiten van getint glas te kijken. Op een heldere dag kan ik de top van het Washington Monument op tien kilometer afstand zien, maar vandaag niet. Vandaag is het guur en koud, winderig en betrokken, geen slechte dag om te sterven. De wind blaast de laatste bladeren van de takken en verspreidt ze over het parkeerterrein beneden.

Waarom maak ik me druk om de pijn? Wat mankeert er aan een beetje lijden? Ik heb meer ellende veroorzaakt dan welke tien mensen ter wereld ook.

Ik druk op een knop en Snead verschijnt. Hij maakt een buiging en duwt mijn rolstoel door de deur van mijn appartement, de marmeren hal in, de marmeren gang door, een andere deur door. We komen dichterbij, maar ik voel me niet gespannen.

Ik heb de psychiaters meer dan twee uur laten wachten.

We komen langs mijn kantoor en ik knik naar Nicolette, mijn nieuwste secretaresse, een leuk jong ding, ik ben nogal gek op haar. Als er meer tijd geweest was, had ze nummer vier kunnen worden.

Maar er is geen tijd. Er zijn alleen nog minuten.

Er wacht een hele menigte – hordes advocaten en een stuk of wat psychiaters die moeten vaststellen of ik goed bij mijn verstand ben. Ze zitten rond een langgerekte tafel in mijn vergaderkamer, en als ik binnenkom, houden ze onmiddellijk op met praten en kijken ze allemaal naar me. Snead zet me aan een kant van de tafel, naast mijn advocaat, Stafford.

Er zijn overal camera's en de technici zijn druk in de weer om ze af te stellen. Elk gefluisterd woord, elke beweging, elke ademtocht zal worden opgenomen, want er staat een fortuin op het spel. In het laatste testament dat ik ondertekende, gaf ik weinig aan mijn kinderen. Zoals altijd was het opgesteld door Josh Stafford. Ik heb het vanmorgen in de shredder gedaan.

Ik zit hier om de wereld te bewijzen dat ik goed genoeg bij mijn

verstand ben om een nieuw testament te kunnen maken. Als dat eenmaal is aangetoond, kunnen mijn testamentaire beschikkingen niet meer in twijfel worden getrokken.

Recht tegenover me zitten drie psychiaters, ieder ingehuurd door een van mijn drie gezinnen. Ze hebben gevouwen systeemkaarten voor zich staan waarop iemand hun naam heeft geschreven: dokter Zadel, dokter Flowe, dokter Theishen. Ik kijk aandachtig naar hun ogen en gezicht. Omdat ik moet aantonen geestelijk gezond te zijn, probeer ik oogcontact te maken.

Ze verwachten van me dat ik een beetje geschift ben, maar ik zal hen leren.

Stafford heeft de leiding. Als iedereen op zijn plaats zit en de camera's klaar zijn, zegt hij: 'Mijn naam is Josh Stafford en ik ben de advocaat van de heer Troy Phelan, die hier rechts van mij zit.'

Ik kijk de psychiaters een voor een in de ogen, en fel ook, totdat hun ogen gaan knippen of ze zich afwenden. Ze hebben alle drie een donker pak aan. Zadel en Flowe hebben een onverzorgde baard. Theishen heeft een vlinderstrikje en lijkt niet ouder dan dertig. De gezinnen hadden het recht om iedereen in te huren die ze maar wilden.

Stafford gaat verder. 'Het is het doel van deze bijeenkomst dat de heer Phelan door een team van psychiaters wordt onderzocht. Ze zullen vaststellen of hij geestelijk in staat is een testament te maken. Als het team van mening is dat hij over voldoende geestelijke vermogens beschikt, zal hij een testament ondertekenen om te bepalen wat er na zijn dood met zijn bezittingen gebeurt.'

Stafford tikt met zijn pen op een twee centimeter dik testament dat voor ons ligt. Reken maar dat de camera's nu inzoomen voor een close-up en dat alleen al de aanblik van dat document een huivering langs de ruggengraat jaagt van mijn kinderen en hun moeders, verspreid door mijn gebouw.

Ze hebben het testament niet ingezien, en ze hebben ook niet het recht het in te zien. Een testament is een persoonlijk document dat pas na de dood openbaar wordt gemaakt. De erfgenamen kunnen alleen maar speculeren over de inhoud. Mijn erfgenamen hebben hints gekregen, kleine leugentjes die ik met grote zorgvuldigheid in omloop heb gebracht.

Ze hebben de indruk gekregen dat het leeuwendeel van mijn vermogen op de een of andere manier eerlijk onder de kinderen zal worden verdeeld en dat de ex-vrouwen ook niet te klagen zullen hebben. Dat weten ze; dat kunnen ze voelen. Al weken, al maanden, hopen ze daar vurig op. Dit is voor hen een kwestie van leven en dood, want ze zitten allemaal in de schulden. Het testament dat ik voor me heb liggen, moet hen rijk maken en moet een eind aan de ruzies maken. Stafford heeft het opgesteld en in gesprekken met hun advocaten heeft hij, met mijn toestemming, in grote lijnen de vermeende inhoud van het testament uiteengezet. Ieder kind krijgt iets in de orde van grootte van driehonderd tot vijfhonderd miljoen dollar, terwijl er ook nog eens vijftig miljoen naar ieder van de drie ex-vrouwen gaat. Die vrouwen zijn bij hun scheidingen rijkelijk bedeed, maar dat zijn ze natuurlijk allang vergeten.

Ongeveer drie miljard in totaal voor de gezinnen. Nadat de overheid een paar miljard heeft binnengehaald, gaat de rest naar liefdadige instellingen.

Je begrijpt dus waarom ze er allemaal zijn, schoongeboend, netjes aangekleed, nuchter (de meesten dan). Ze zitten enthousiast naar de monitors te kijken en hopen dat ik, de oude man, dit nog kan klaarspelen. Ze zullen vast wel tegen hun psychiaters hebben gezegd: 'Wees niet te streng voor die ouwe. We willen dat hij geestelijk gezond is.'

Als iedereen zo blij is, waar is dit psychiatrisch onderzoek dan nog goed voor? Nou, ik ga hen nog een laatste keer belazeren, en dat wil ik goed doen.

Die psychiaters zijn mijn idee, maar mijn kinderen en hun advocaten zijn te dom om dat te beseffen.

Zadel begint.

'Meneer Phelan, kunt u ons vertellen wat de datum is, hoe laat het is en waar we zijn?'

Ik voel me net een eersteklassertje. Ik laat als een imbeciel mijn kin op mijn borst zakken en denk zo lang na dat ze in die andere kamers nu naar het randje van hun stoel schuiven en fluisteren: 'Kom nou, gekke ouwe zak. Je weet toch wel welke dag het is?' 'Maandag,' zeg ik zachtjes. 'Maandag 9 december 1996. We zijn hier in mijn kantoor.'

‘De tijd?’

‘Ongeveer halfdrie in de middag,’ zeg ik. Ik draag geen horloge.

‘En waar is uw kantoor?’

‘McLean in Virginia.’

Flowe buigt zich naar zijn microfoon. ‘Kunt u de namen en geboortedata van uw kinderen noemen?’

‘Nee. De namen misschien wel, maar niet de geboortedata.’

‘Goed, geeft u ons dan de namen.’

Ik neem de tijd. Het is nog te vroeg om scherp te zijn. Ik wil hen laten zweten. ‘Troy Phelan junior, Rex, Libbigail, Mary Ross, Geena en Ramble.’ Ik spreek die namen uit alsof het al pijn doet om aan hen te denken.

Flowe mag nog wat verder vragen. ‘En er is een zevende kind geweest, nietwaar?’

‘Ja.’

‘Kunt u u zijn naam herinneren?’

‘Rocky.’

‘En wat is er met hem gebeurd?’

‘Hij is omgekomen bij een auto-ongeluk.’ Ik ga rechtop zitten in mijn rolstoel, mijn hoofd recht. Mijn blik verspringt van de ene psychiater naar de volgende, zodat de camera’s goed kunnen zien hoe scherp ik nog ben. Ik weet zeker dat mijn kinderen en mijn ex-vrouwen trots op me zijn, zoals ze daar in kleine groepjes naar de monitor zitten te kijken, hun hand in de hand van hun partner van dit moment, glimlachend naar hun begerige advocaten: tot nu toe heeft die ouwe Troy de voorbereidingen goed afgehandeld.

Mijn stem mag dan diep en hol zijn, en ik mag er in mijn witte zijden gewaad en met mijn gerimpelde gezicht en groene tulband dan als een gek uitzien, ik heb hun vragen beantwoord.

Kom op, ouwe jongen, smeken ze.

‘Hoe is het momenteel met uw gezondheid?’ vraagt Theishen nu.

‘Ik heb me nog nooit beter gevoeld.’

‘Er gaan geruchten dat u een bepaald soort kanker hebt.’

Recht op het doel af, hè?

‘Ik dacht dat dit een psychiatrisch onderzoek was,’ zeg ik met een blik op Stafford, die een glimlach niet kan onderdrukken.

Maar volgens de regels mag elke vraag gesteld worden. Dit is geen rechtszaal.

‘Dat is het ook,’ zegt Theishen beleefd. ‘Maar elke vraag is relevant.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Wilt u de vraag beantwoorden?’

‘Waarover?’

‘Over de tumor.’

‘Ja. Die zit in mijn hoofd. Hij is zo groot als een golfbal en hij groeit elke dag. Hij is niet te opereren en mijn arts geeft me nog geen drie maanden.’

Ik kan de champagnekurken bijna horen knallen beneden me. Het is definitief een tumor!

‘Verkeert u op dit moment onder invloed van een medicijn, een drug of alcohol?’

‘Nee.’

‘Hebt u een medicijn om pijn te verlichten in uw bezit?’

‘Nog niet.’

Zadel: ‘Meneer Phelan, drie maanden geleden schatte het tijdschrift *Forbes* uw nettovermogen op acht miljard dollar. Is dat een goede schatting?’

‘Sinds wanneer staat *Forbes* bekend om zijn nauwkeurigheid?’

‘Dus het klopt niet?’

‘Het ligt tussen de elf en elfenhalf, afhankelijk van de markt.’ Ik zeg dit erg langzaam, maar mijn woorden zijn scherp en mijn stem is gezaghebbend. Niemand twijfelt aan de grootte van mijn vermogen.

Flowe besluit nader op het geld in te gaan. ‘Meneer Phelan, kunt u in algemene termen beschrijven hoe uw zakelijk bezit is opgebouwd?’

‘Jazeker.’

‘Wilt u dat doen?’

‘Vooruit dan maar.’ Ik laat ze even zweten. Stafford heeft me verzekerd dat ik hier geen persoonlijke informatie hoeft te geven. Geef hun alleen een algemeen beeld, zei hij.

‘De Phelan Group is een particuliere onderneming die zeventig verschillende bedrijven bezit, waarvan enkele beursgenoteerd zijn.’

‘Hoeveel van de Phelan Group bezit u?’

‘Ongeveer zevenennegentig procent. De rest is in het bezit van een handjevol werknemers.’

Theishen mengt zich in de jacht. Ze zijn al helemaal in de ban van het goud. ‘Meneer Phelan, heeft uw onderneming een belang in Spin Computer?’

‘Ja,’ antwoord ik langzaam, en ik probeer Spin Computer thuis te brengen in mijn talloze ondernemingen.

‘Hoeveel bezit u?’

‘Tachtig procent.’

‘En Spin Computer is een beursgenoteerde onderneming?’

‘Dat klopt.’

Theishen speelt met zijn stapel officieel uitzijnde papieren, en ik kan van hieruit zien dat hij het jaarverslag en de kwartaaloverzichten van de onderneming heeft, dingen die elke half-analfabete student kan bemachtigen. ‘Wanneer hebt u Spin gekocht?’ vraagt hij.

‘Een jaar of vier geleden.’

‘Hoeveel hebt u betaald?’

‘Twintig dollar per aandeel, in totaal driehonderd miljoen.’ Eigenlijk wil ik deze vragen langzamer beantwoorden, maar ik kan me niet inhouden. Met mijn blik boor ik gaatjes door Theishen heen. Ik wacht gespannen op de volgende vraag.

‘En hoeveel is het nu waard?’ vraagt hij.

‘Nou, gisteren sloot het aandeel op drieënveertigenhalf, een punt lager. Het aandeel is twee keer opgesplitst sinds ik het kocht, dus de investering is nu zo’n acht-vijftig waard.’

‘Achthonderdvijftig miljoen?’

‘Dat is juist.’

De ondervraging is in feite voorbij. Als ik goed genoeg bij mijn hoofd ben om de slotkoersen van gisteren te begrijpen, kunnen mijn familieleden tevreden zijn. Ik kan bijna hun idiote grijns-lachen zien. Ik kan bijna hun gedempte hoeraatjes horen. Hup, Troy. Geef ze van katoen.

Zadel wil terug naar het verleden. Op die manier probeert hij de grenzen van mijn geheugen te verkennen. ‘Meneer Phelan, waar bent u geboren?’

‘Montclair in New Jersey.’

‘Wanneer?’

‘12 mei 1918.’

‘Wat was de meisjesnaam van uw moeder?’

‘Shaw.’

‘Wanneer is ze overleden?’

‘Twee dagen voor Pearl Harbor.’

‘En uw vader?’

‘Wat is er met hem?’

‘Wanneer is hij overleden?’

‘Ik weet het niet. Hij is verdwenen toen ik nog een kind was.’

Zadel kijkt Flowe aan, die vragen op een schrijfblok heeft staan.

Flowe vraagt: ‘Wie is uw jongste dochter?’

‘Welk gezin?’

‘Eh, het eerste.’

‘Dat is Mary Ross.’

‘Juist...’

‘Natuurlijk is dat juist.’

‘Waar heeft ze gestudeerd?’

‘Tulane in New Orleans.’

‘Wat studeerde ze?’

‘Iets middeleeuws. Toen trouwde ze met de verkeerde, net als de rest van het stel. Dat talent zullen ze wel van mij hebben geërfd.’

Ik zie ze al verontwaardigd snuiven. En ik zie al hoe de advocaten en huidige partners vage glimlachjes verbergen omdat niemand zal tegenspreken dat ik echt steeds weer met de verkeerde trouwde.

En als voortplanter deed ik het nog slechter.

Flowe is plotseling klaar, wat deze ronde betreft. Theishen is verzot op het geld. Hij vraagt: ‘Hebt u een meerderheidsbelang in MountainCom?’

‘Ja, dat kunt u vast wel in uw stapel papieren terugvinden. Het is een beursgenoteerde onderneming.’

‘Wat was uw aanvankelijke investering?’

‘Ongeveer achttien per aandeel, voor tien miljoen aandelen.’

‘En nu...’

‘Het aandeel sloot gisteren op eenentwintig. Een swap en een splitsing in de afgelopen zes jaar, en het pakket is nu ongeveer vierhonderd miljoen waard. Heb ik daarmee uw vraag beantwoord?’

‘Ja, ik geloof van wel. In hoeveel beursgenoteerde ondernemingen hebt u een meerderheidsbelang?’

‘Vijf.’

Flowe kijkt Zadel aan, en ik vraag me af hoe lang dit nog doorgaat. Ik ben plotseling moe.

‘Nog meer vragen?’ vraagt Stafford. We zetten ze niet onder druk, want we willen dat ze volkomen tevreden zijn.

‘Bent u van plan vandaag een nieuw testament te ondertekenen?’ vraagt Zadel.

‘Ja, dat ben ik van plan.’

‘Is wat daar voor u op tafel ligt het testament?’

‘Dat is het.’

‘Wordt daarin een groot deel van uw vermogen aan uw kinderen toegekend?’

‘Ja.’

‘Bent u bereid het testament nu te ondertekenen?’

‘Dat ben ik.’

Zadel legt zijn pen zorgvuldig op de tafel, vouwt peinzend zijn handen en kijkt Stafford aan. ‘Het is mijn opinie dat meneer Phelan momenteel over voldoende geestelijke vermogens beschikt om over zijn nalatenschap te beschikken.’ Hij zegt dat met veel gewichtigheid, alsof mijn optreden hen in grote twijfel heeft gebracht.

De andere twee vallen hem meteen bij. ‘Ik twijfel niet aan zijn geestelijke gezondheid,’ zegt Flowe tegen Stafford. ‘Hij lijkt me ongelooflijk scherp.’

‘Geen twijfel?’ vraagt Stafford.

‘Geen enkele twijfel.’

‘Dokter Theishen?’

‘Laten we onszelf niets wijsmaken. Meneer Phelan weet precies wat hij doet. Zijn geest is veel scherper dan de onze.’

O, dank je wel. Dat betekent zoveel voor mij. Jullie zijn een stel letje zielknijpers die hard moeten buffelen om honderdduizend dollar per jaar te verdienen. Ik heb miljarden verdiend, en nu geven jullie me een schouderklopje en zeggen jullie dat ik zo pienter ben.

‘Dus het is unaniem?’ zegt Stafford.

‘Ja. Absoluut.’ Ze kunnen niet snel genoeg knikken.

Stafford schuift me het testament toe en geeft me een pen. Ik zeg: 'Dit is het testament en de laatste wilsbeschikking van Troy L. Phelan, en hierbij herroep ik alle voorafgaande testamenten en codicillen.' Het is negentig bladzijden lang en het is opgesteld door Stafford en iemand in zijn kantoor. Ik begrijp de strekking, maar de tekst kan ik niet volgen. Ik heb het niet gelezen en zal dat ook niet doen. Ik sla de achterste bladzijde op, krabbel een naam die niemand kan lezen en leg dan mijn handen er nog even bovenop.

De aasgieren mogen die handtekening niet zien.

'Dan sluit ik hierbij de zitting,' zegt Stafford, en ze gaan er vlug vandoor. Zoals ik heb opgedragen, worden de drie gezinnen uit hun kamers gehaald en wordt hun verzocht het gebouw te verlaten.

Een van de camera's blijft op mij gericht. Zijn beelden gaan nergens naartoe, behalve naar het archief. De juristen en psychiaters gaan haastig weg. Ik zeg tegen Snead dat hij aan de tafel moet gaan zitten. Stafford en een van zijn partners, Durban, blijven in de kamer achter en gaan ook zitten. Als we alleen zijn, grijp ik onder de rand van mijn gewaad en haal een envelop tevoorschijn, die ik openmaak. Ik haal er drie bladzijden geel briefpapier uit en leg ze voor me op tafel.

Over enkele seconden gaat het gebeuren. Er gaat een vage huivering van angst door me heen. Hier zal meer kracht voor nodig zijn dan ik in weken heb gehad.

Stafford, Durban en Snead kijken naar de vellen geel papier. Ze zijn totaal verbijsterd.

'Dit is mijn testament,' zeg ik, en ik pak een pen. 'Een holografisch testament, woord voor woord door mij geschreven, nog maar enkele uren geleden. Vandaag gedateerd, en nu door mij ondertekend.' Ik krabbel mijn naam opnieuw. Stafford is te verbaasd om te reageren.

'Met dit testament herroep ik alle voorafgaande testamenten, inclusief het testament dat ik nog geen vijf minuten geleden heb ondertekend.' Ik vouw de papieren weer op en stop ze in de envelop.

Ik zet mijn tanden op elkaar en herinner mezelf eraan hoe graag ik wil sterven.

Ik schuif de envelop over de tafel naar Stafford toe, en tegelijk sta ik op uit mijn rolstoel. Mijn benen trillen. Mijn hart bonst. Nog maar een paar seconden. Ik ben vast al dood voor ik beneden ben.

‘Hé!’ roept iemand, Snead denk ik. Maar ik loop van hen vandaan.

De lamme loopt, rent bijna, langs de rij leren stoelen, langs een van mijn portretten, een slecht werk dat in opdracht van een van mijn echtgenotes is geschilderd, langs alles, naar de schuifdeuren, die niet op slot zijn. Ik weet dat, want ik heb dit enkele uren geleden gerepeteerd.

‘Stop!’ roept iemand, en ze komen achter me aan. Al een jaar heeft niemand me zien lopen. Ik grijp de deurknop vast en maak de deur open. Buiten is het bitter koud. Ik stap blootsvoets op het smalle balkon van mijn hoogste verdieping. Zonder omlaag te kijken duik ik over het balkonhek.